

Θεολογικές σκέψεις εισοδεύοντας στο Δεκαπενταύγουστο

/ [Γνώμες](#)

Ο Δεκαπενταύγουστος αποτελεί κορύφωση της θερινής λατρευτικής - λειτουργικής εμπειρίας, μία περίοδο βαθείας αναπνοής μέσα στο εκκλησιαστικό έτος. Η Κοίμηση της Θεοτόκου φανερώνει τον τρόπο με τον οποίο η ανθρώπινη φύση, ενωμένη με τη θεία Χάρη, εισέρχεται στη ζωή της Αιωνιότητας. Η Παναγία αναδεικνύεται πρόσωπο κομβικό και καθοριστικό για την κατανόηση του μυστηρίου της θείας Οικονομίας. Η σιωπή Της γίνεται λόγος πίστεως, η υπακοή Της καθίσταται υπόδειγμα ελευθερίας, η παρουσία Της καθαγιάζει την ιστορία.

- *Του Πρωτοπρεσβυτέρου του Οικουμενικού Θρόνου Παναγιώτη Καποδίστρια*

Η Εκκλησία -ως μητέρα στοργική που είναι- συναρμόζει τη λατρεία με την

ευχαριστία, προσφέροντας στο κέντρο του θέρους την προοπτική της αφθαρσίας. Η περίοδος του Δεκαπενταύγουστου προβάλλει την τιμή προς την Θεοτόκο ως βιωματική απάντηση στην φθορά και τη μοναξιά της ύπαρξης. Η πορεία προς την Κοίμηση φωτίζεται από τους καθ' ημέραν παρακλητικούς κανόνες και τους εγκώμιους ύμνους, μες από τους οποίους εκφράζεται η εμπιστοσύνη των πιστών στη μητρική προστασία, σκέπη και μεσιτεία της Παναγίας. Η ζωή Της γίνεται καθρέπτης ταπεινώσεως, ελπίδας και ψυχοπνευματικής πληρότητας.

Το πρόσωπο της Θεοτόκου συγκεντρώνει την πίστη σύνολης της Εκκλησίας στο μυστήριο της Ενανθρωπήσεως και της Αναστάσεως. Η ύπαρξή Της ακτινοβολεί φως πνευματικό, χαρά λειτουργική και ειρήνη καρδιακή. Η σχέση Της με τον Χριστό αποκαλύπτει την πλήρωση της ανθρώπινης ζωής μέσα στην κοινωνία με τον Θεό. Η τιμή προς την Μητέρα του Κυρίου εκφράζει την προσδοκία για τη θέωση του ανθρώπου και τη συμμετοχή του στη θεία δόξα.

Καθώς οδεύουμε προς την ημέρα της εορτής, ο πιστός καλείται να ενσωματώσει τον εκκλησιαστικό λόγο στην καθημερινή του πορεία. Η προσευχή προς την Παναγία λειτουργεί ως πνευματική γέφυρα προς την αγάπη του Χριστού. Ο νους αναπαύεται στη βεβαιότητα της παρουσίας Της, η καρδιά ενδυναμώνεται από την ελπίδα που πηγάζει από την Κοίμησή της.

Ο Δεκαπενταύγουστος εμπνέει την Εκκλησία να βλέπει τον κόσμο μέσα από το βλέμμα της Θεοτόκου. Η πορεία του ανθρώπου προς τον Θεό λαμβάνει μορφή και προοπτική μες από τη μορφή Εκείνης που έγινε σάρκα της υπακοής, τόπος της Χάριτος και σκηνή του Λόγου. Το εκκλησιαστικό σώμα αντλεί δύναμη και ελπίδα από το γεγονός ότι η Παναγία αποτελεί προτύπωση του ανθρώπου που εισέρχεται πλήρως στη ζωή της Βασιλείας. Η εορτή, εκτός από ανάμνηση ενός πανίερου γεγονότος, αποτελεί και πρόσκληση σε μια εσωτερική ανάβαση, στην οποία ολόκληρη η ύπαρξη κατακλύζεται από Φως Χριστού, μάλιστα δε του Αναστάντος Κυρίου της Δόξης!